

TƯ DUY THOÁT NGHÈO

NEWKYNGUYEN.COM
KỶ NGUYÊN MỚI

LỜI NÓI ĐẦU

Là người chấp bút cho " Tư duy tầng lớp dưới của người nghèo", tôi không chỉ đơn thuần là một tác giả, mà còn là một người đồng hành, một người quan sát, và có lẽ, cũng từng là một phần của chính tầng lớp ấy. Cuốn sách này không phải là một bản cáo trạng, cũng không phải là một lời phán xét, mà là một nỗ lực chân thành để thấu hiểu những logic, những suy nghĩ, và những hành động ẩn sâu trong cuộc sống của người nghèo.

Tôi đã chứng kiến những vòng xoáy nghèo đói, những vất vả mưu sinh, những lo toan thường nhật đè nặng lên vai mọi người. Tôi hiểu rằng nghèo đói không chỉ là sự thiếu thốn vật chất, mà còn là sự thiếu hụt cơ hội, sự hạn chế về kiến thức và kỹ năng, và trên hết, là sự mất mát niềm tin vào bản thân và tương lai.

Trong cuốn sách này, tôi đã cố gắng phơi bày những logic, những suy nghĩ, và những hành động thường thấy ở người nghèo, không phải để chỉ trích, mà để cùng nhau tìm hiểu nguồn gốc của những vấn đề đó. Bởi tôi tin rằng, chỉ khi thấu hiểu, chúng ta mới có thể cùng nhau tìm ra giải pháp.

Tôi không đưa ra những lời hứa hão huyền về một cuộc sống giàu sang, mà chỉ mong muốn chia sẻ những góc nhìn, những suy ngẫm, và những kiến thức có thể giúp người nghèo thay đổi tư duy, nắm bắt cơ hội, và từng bước cải thiện cuộc sống của họ.

Hành trình thoát nghèo là một hành trình dài và gian nan, đòi hỏi sự nỗ lực không ngừng, sự kiên trì bền bỉ, và trên hết, là niềm tin vào chính mình. Tôi hy vọng cuốn sách này sẽ là một người bạn đồng hành, một nguồn động lực, và một ngọn hải đăng soi sáng con đường phía trước cho những ai đang khao khát vươn lên thoát khỏi đói nghèo.

Hãy cùng tôi bước vào hành trình thấu hiểu logic tầng lớp dưới của người nghèo, để từ đó, chúng ta có thể chung tay xây dựng một xã hội công bằng và thịnh vượng hơn cho tất cả mọi người.

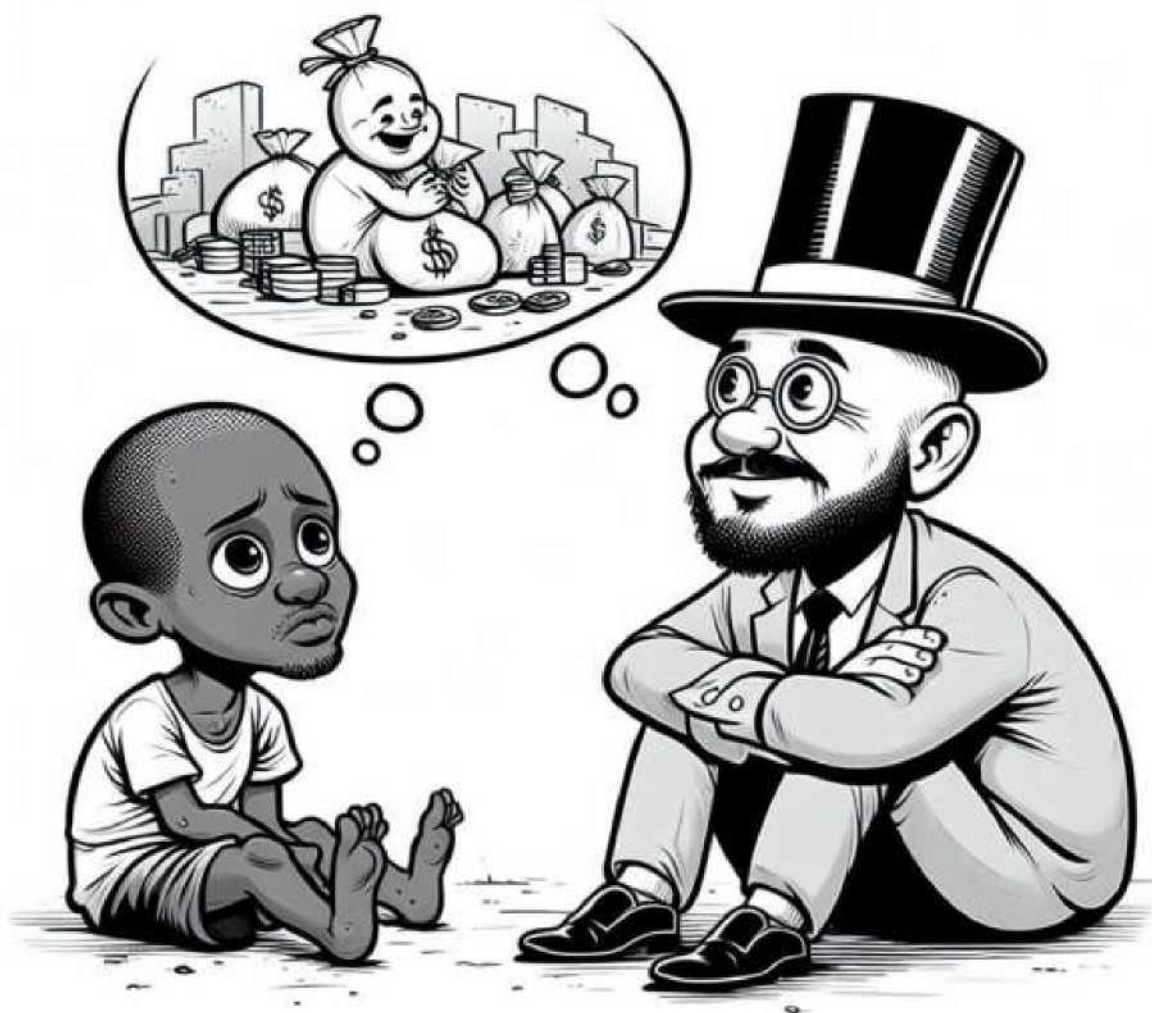
MỤC LỤC TỔNG QUAN

LỜI NÓI ĐẦU.....	1
Phần 1: Tư duy và Hành vi của người nghèo.....	6
Chương 1: Tư duy đói khát.....	6
Chương 2: Người nghèo chỉ có một quả trứng.....	7
Chương 3: Người nghèo chiếm vị trí bất lợi	9
Chương 4: Người nghèo là kẻ yếu mãi mãi.....	10
Chương 5: Người nghèo là nền tảng của xã hội	12
Chương 6: Người nghèo là một loại tài nguyên	13
Chương 7: Người nghèo bị chi phối	15
Chương 8: Người nghèo không an toàn.....	17
Chương 9: Người nghèo dễ bị lừa	19
Chương 10: Người nghèo lao động không ngừng	21
Chương 11: Ân nghĩa của người nghèo	23
Chương 12: Người nghèo là con ốc vít.....	25
Chương 13: Người nghèo khó tránh khỏi tầm nhìn hạn hẹp	26
Chương 14: Người nghèo tiếp máu cho người giàu	27
Chương 15: Người nghèo làm giàu sau	28
Chương 16: Người nghèo không nên mang ơn.....	29
Chương 17: Người nghèo ảo tưởng về hiện đại hóa	30
Chương 18: Người nghèo phải phấn đấu	32
Phần 2: Con Đường Làm Giàu	34
Chương 19: Phẩm chất tạo ra của cải	34
Chương 20: Dựa dẫm người khác không thể đi xa	36
Chương 21: Người nghèo phải có tư tưởng	37
Chương 22: Người nghèo phải có đam mê.....	38
Chương 23: Là người nghèo bạn sợ gì?.....	39
Chương 24: Người nghèo coi trọng tay nghề	40
Chương 25: Người nghèo có tính cách mạng nhất	41
Chương 26: Biến ảo tưởng thành lý tưởng	42
Chương 27: Luôn giữ vững ý chí chiến đấu	43

Chương 28: Làm giàu là một việc khổ sai.....	45
Phần 3: Những Cạm Bẫy và Sai Lầm.....	47
Chương 29: Người nghèo hòa lẫn trong vòng tròn người nghèo.....	47
Chương 30: Người nghèo dựa vào đơn vị	49
Chương 31: Người nghèo hướng tới lương năm	51
Chương 32: Người nghèo không nỡ bỏ thứ vô dụng.....	52
Chương 33: Người nghèo giúp người khác khởi nghiệp	53
Chương 34: Người nghèo cứu tế người nghèo	55
Chương 35: Người nghèo bị lựa chọn	57
Chương 36: Người nghèo mơ ước trở thành ngôi sao.....	58
Chương 37: Người nghèo an phận thủ thường	59
Chương 38: Người nghèo chỉ biết chạy theo	60
Chương 39: Người nghèo quá đi trước thời đại.....	61
Chương 40: Người nghèo không biết thời thế	62
Chương 41: Người nghèo có ham muốn đầu tư	64
Phần 4: Quản lý Tài Chính.....	66
Chương 42: Đừng dễ dàng vay tiền.....	66
Chương 43: Người nghèo sơ suất trong kế hoạch	68
Chương 44: Sự nghiệp là khoản đầu tư tốt nhất	69
Chương 45: Đầu tư làm giàu cần có phẩm chất.....	70
Chương 46: Kiếm tiền có kế hoạch	72
Chương 47: Nắm bắt quyền chi phối.....	73
Chương 48: Làm một việc cho thấu đáo.....	75
Chương 49: Kiên trì là chiến thắng.....	77
Phần 5: Thái Độ Sống.....	78
Chương 50: Dám làm việc lớn.....	78
Chương 51: Dám đi ngược xu thế	80
Chương 52: Thành công nhờ tích lũy từng ngày	82
Chương 53: Từ bỏ khó hơn nắm bắt.....	83
Chương 54: Đừng coi thường việc nhỏ	84
Chương 55: Tiết kiệm là một đức tính tốt	86
Chương 56: Người nghèo đừng tỏ ra nghèo	88
Chương 57: Điểm yếu của người nghèo không thể nói ra.....	89
Phần 6: Suy Ngẫm Về Xã Hội.....	90
Chương 58: Người nghèo phải nhẫn nhịn	90
Chương 59: Người nghèo muốn làm đại ca.....	92
Chương 60: Người nghèo vinh quy bái tổ	94
Chương 61: Khí phách của người nghèo	95

Chương 62: Người nghèo dễ dàng đổ mồ hôi	97
Chương 63: Lòng tham của người nghèo	99
Chương 64: Sự man rợ của người nghèo	101
Chương 65: Sự thô lỗ của người nghèo	102
Chương 66: Người nghèo dễ đi đến cực đoan	103
Chương 67: Người nghèo căm ghét sự bất bình đẳng nhất.....	104
Chương 68: Người nghèo muốn làm người giàu mới nổi.....	105
Chương 69: Người nghèo sợ nghèo	107
Chương 70: Người nghèo làm màu, người giàu làm sang	108
Chương 71: Người nghèo đeo vàng	110
Chương 72: Sự phù phiếm của người nghèo	111
Chương 73: Sự tiết kiệm của người nghèo	112
Chương 74: Giải trí của người nghèo	113
Chương 75: Danh thiếp của người nghèo	115
Chương 76: Người nghèo ăn sản phẩm bổ sung.....	116
Chương 77: Người nghèo xem TV	117
Phần 7: Công Bằng Xã Hội.....	119
Chương 78: Công bằng là tương đối.....	119
Chương 79: Hướng sự bất công về cơ hội	121
Chương 80: Lập trường của kinh tế học	123
Chương 81: Mặt tối của tài phú	125
Chương 82: Người giàu nên đóng thuế nhiều hơn.....	127
Chương 83: Tài sản bất chính của người giàu	130
Chương 84: Người nghèo mua được cái gì.....	132
Chương 85: Người nghèo đừng ôm đau	134
Chương 86: Người nghèo đừng gây chuyện.....	136
Phần 8: Suy Ngẫm Về Cuộc Sống	137
Chương 87: Quy tắc lớn hơn đạo đức.....	137
Chương 88: Giá trị của người lao động trí óc	139
Chương 89: Phân phối theo lao động hợp lý	141
Chương 90: Giáo dục là khoản đầu tư lớn nhất	143
Chương 91: Giáo dục có thể thay đổi số phận không?	145
Chương 92: Người nghèo sợ mất bát cơm.....	147
Chương 93: Cơ hội tạo nên người giàu.....	149
Chương 94: Người giàu hưởng lợi từ tự do	152
Chương 95: Chạy bộ vào giai cấp trung lưu.....	155
Chương 96: Không có ai trường sinh bất lão.....	156

Chương 97: Kiếm tiền là một niềm vui	158
Chương 98: Công việc là một cách sống	160
Chương 99: Hạnh phúc và tiền bạc có liên quan	161
Chương 100: Người nghèo đừng để bị dọa nạt.....	163

PHẦN 1: TƯ DUY VÀ HÀNH VI CỦA NGƯỜI NGHÈO

CHƯƠNG I: TƯ DUY ĐÓI KHÁT

Truyền thuyết kể rằng có một phương pháp bẫy khỉ: khoét hai lỗ trên một tấm ván gỗ, vừa đủ để khỉ thò tay vào. Phía sau tấm ván đặt một ít đậu phộng. Khỉ nhìn thấy đậu phộng, liền thò tay vào lấy. Kết quả, bàn tay nắm chặt lấy đậu phộng, không thể rút ra khỏi lỗ. Khỉ cứ thế nắm chặt lấy đậu phộng của mình, bị người ta dễ dàng bắt đi.

Thật tội nghiệp cho con khỉ! Nguyên nhân nó gặp nạn là do quá coi trọng thức ăn, mà không nghĩ đến việc mọi thứ trên đời đều có rất nhiều khả năng.

Khỉ như vậy là vì nó quá cần thức ăn. Hoàn cảnh của người nghèo cũng thường như vậy.

Người nghèo thiếu tiền, điều này không cần phải nói. Thiếu tiền mang lại cho người nghèo nỗi đau khổ sâu sắc, điều này cũng không cần phải nói. Do đó, người nghèo cần tiền, càng không cần phải nói.

Thiếu tiền đến mức sợ hãi, người nghèo rất dễ coi trọng tiền bạc quá mức. Quá chú trọng vào tiền bạc, dễ dàng bỏ qua những thứ khác ngoài tiền, kết quả là người nghèo thu được rất ít, mất mát rất nhiều.

Tổn hại về tinh thần do thiếu tiền mang lại thường đáng sợ hơn cả sự thiếu thốn về vật chất.

Jack London trong tiểu thuyết "Tình yêu cuộc sống" đã viết về câu chuyện của một người lạc đường. Người bất hạnh này một mình vật lộn trong vùng hoang dã, đói khát, mệt mỏi, cô đơn, tuyệt vọng, cùng với một con sói già cũng đói khát và mệt mỏi như anh ta, luôn đi theo anh ta, chờ anh ta gục ngã để ăn thịt. Tuy nhiên, cuối cùng không phải sói ăn thịt anh ta, mà là anh ta ăn thịt sói. Kết thúc của tiểu thuyết là, người này cuối cùng cũng trở lại thuyền, ăn rất nhiều, béo lên rất nhiều. Anh ta liên tục ăn, ăn xong lại đi khắp nơi thu thập bánh mì. Anh ta thu thập rất nhiều bánh mì, nhét đầy mọi góc ngách trong khoang thuyền, mặc dù bánh mì đã khô, vụn, anh ta vẫn thu thập không ngừng mỗi ngày.

Khả năng sinh tồn của người nghèo rất mạnh mẽ, ý chí vượt qua khó khăn gian khổ của họ thực sự khiến người ta cảm động, nhưng kết quả cuối cùng của nỗ lực của họ, có lẽ chỉ là một đồng bánh mì khô héo mà thôi.

Người đói khát thường hình thành tư duy đói khát, nắm chặt một miếng bánh mì thì không chịu buông tay, cho dù đã no, vẫn không nhin được mà tích trữ, sợ quay lại những ngày đói khát. Nhưng khi tay đã đầy bánh mì, thì không thể rảnh tay để nắm lấy những thứ khác, kết quả là trong tay nhiều nhất chỉ có vài miếng bánh mì, sẽ không có thứ gì quý giá hơn.

Tầm nhìn hạn hẹp của người nghèo thường nằm ở tư duy đói khát này. Người nghèo sợ nghèo, ngược lại không dám từ bỏ những thứ trước mắt để tìm kiếm lối thoát mới.

Chương 2: Người nghèo chỉ có một quả trứng

Có một câu chuyện kể về một người đàn ông nghèo, vợ anh ta một hôm mua về một quả trứng. Người chồng nghèo liền nói, nếu dùng quả trứng này để ấp nở ra một con gà, gà lại đẻ trứng, trứng lại nở gà; rồi dùng đàn gà để đổi lấy một con cừu, cừu lớn sinh cừu con; cừu lại đổi lấy bò, bò lớn sinh bò con; bán bò mua đất xây nhà, rồi cưới thêm vợ bé... Nghe đến say mê, người vợ bỗng bừng tỉnh và nổi giận, cầm quả trứng đập vỡ xuống đất, khiến giấc mơ của người chồng tan thành mây khói.

Đây là một câu chuyện ngụ ngôn kinh điển về người nghèo.

Người đàn ông nghèo đó có thể cả đời sẽ day dứt, hối hận vì đã để lộ suy nghĩ của mình, khiến chút vốn liếng quý giá bị hủy hoại. Nhưng anh ta thực sự không thể nhìn được!

Năm xưa, Martin Luther King với câu nói "Tôi có một giấc mơ" đã làm rung động biết bao trái tim. Người nghèo cũng là con người, tất cả những khao khát của người giàu, người nghèo cũng có. Ăn ngon, mặc đẹp, lấy vợ đẹp, đó là những nhu cầu bản năng, tại sao anh ta lại không thể mơ ước cưới thêm vợ bé?! Chỉ là quả trứng còn chưa kịp nở thành gà, thậm chí bản thân quả trứng cũng còn nằm trong tay vợ, mà đã có những giấc mơ huy hoàng như vậy, liệu có phù hợp hay không, thật đáng để suy ngẫm.

Không thể nói rằng tương lai của người nghèo không có ánh sáng, nhưng sự quanh co, khúc khuỷu của con đường đó cũng cần được người nghèo cân nhắc.

Về mặt lý thuyết, một khi tìm ra được mô hình kiếm tiền, việc vốn tăng theo cấp số nhân cũng không phải là không thể. Nhiều câu chuyện thần thoại về sự giàu có, như Bill Gates chẳng hạn, ban đầu vốn khởi nghiệp cũng chỉ như một quả trứng. Nhưng trên thế giới có vô số người nghèo, vô số quả trứng, mà Bill Gates chỉ có một. Liệu người tiếp theo có phải là bạn không? Khó mà nói trước.

Vốn càng nhỏ, rủi ro càng lớn, khi trong tay bạn chỉ có một quả trứng, dù chỉ chạm nhẹ cũng có thể mất tất cả. Đây chính là điểm yếu của người nghèo.

Điểm xuất phát của người nghèo quá thấp, ngay cả khi bạn đã lên một chuyến tàu tốc hành, nhanh đến mức không thể nhanh hơn, thì sự tăng trưởng của vốn cũng giống như việc lăn một quả cầu tuyết. Khi quả cầu tuyết còn nhỏ, dù bạn có lăn đến điên cuồng, thì so với những quả cầu tuyết lớn, sự phát triển của bạn vẫn thật đáng thương. Cơ sở quá nhỏ, tăng trưởng có hạn, cùng là phát triển theo kiểu lăn, người này tăng gấp đôi so với người kia tăng gấp đôi, kết quả sẽ khác nhau một trời một vực. Hơn nữa, khi thời tiết thay đổi, thứ tan chảy đầu tiên chắc chắn sẽ là bạn. Liệu quả cầu tuyết của bạn có thể lăn lớn hay không, đó là một câu hỏi hóc búa.

Người nghèo thường bắt đầu từ việc kinh doanh nhỏ, muốn biến kinh doanh nhỏ thành kinh doanh lớn, giống như biến một quả trứng thành một đàn bò, có quá

nhiều yếu tố, quá nhiều khâu ở giữa, nếu bạn không trải qua toàn bộ quá trình, bạn sẽ không nắm bắt được tính khí của sự giàu có, bạn sẽ không thể trở thành người giàu thực sự, ngay cả khi đột nhiên có được một khoản tài sản lớn, bạn cũng không thể tiêu xài nó một cách khôn ngoan.

Nhiều khi, sự giàu có cũng là một áp lực. Những người thợ lặn đều biết, nếu lặn xuống biển sâu, rất có thể sẽ bị chảy máu thất khiếu.

Đây tuyệt đối không phải là lời đe dọa.

Chương 3: Người nghèo chiếm vị trí bất lợi

Trong hầu hết văn hóa các nước, việc sắp xếp chỗ ngồi khi ăn uống, uống trà, hay họp hành đều có những quy tắc nhất định.

Người có địa vị cao sẽ ngồi ở vị trí thượng đầu, lưng tựa vào tường, đối diện với cửa chính. Vị trí này cho phép họ quan sát toàn cảnh, không phải lo lắng về những gì diễn ra phía sau, dễ dàng nắm bắt tình hình chung, giống như vị trí tướng quân trong quân đội.

Ngược lại, người có địa vị thấp buộc phải ngồi ở vị trí hạ đầu, hoàn toàn bất lợi so với vị trí thượng đầu. Họ không thể nắm bắt tình hình, khi thức ăn được dọn lên cũng phải cẩn thận tránh né để không bị đổ lên đầu.

Người nghèo cũng tương tự như vậy, luôn phải chịu thiệt thòi. Khi nguy hiểm ập đến, họ là những người đầu tiên gánh chịu hậu quả. Khi có lợi ích, họ lại là những người hưởng lợi sau cùng. Đây là điều khó tránh khỏi, ai cũng muốn ngồi ở vị trí thượng đầu, nhưng không phải ai cũng có thể. Nếu không cân nhắc kỹ tình hình thực tế mà cứ cố chấp ngồi vào vị trí đó, dù không bị mời xuống, cuối cùng cũng sẽ khiến mọi người khó chịu.

Địa vị của người nghèo quyết định họ là kẻ yếu, không có những điều kiện thuận lợi như người giàu. Vì vậy, mỗi khi xã hội biến động, họ là những người chịu thiệt hại nặng nề nhất. Mỗi khi cơ hội đến, kể cả những cơ hội dành riêng cho người nghèo, họ cũng chỉ nhận được phần rất nhỏ. Nhìn lại lịch sử các cuộc cách mạng, ngoài một số ít người vinh quy bái tổ, đa số người nghèo, với tư cách là một tầng lớp, cuối cùng vẫn là người nghèo.

Người nghèo muốn trở nên giàu có, muốn từ hạ đầu lên thượng đầu, rất khó để dựa vào những sự kiện bất ngờ. Cho dù thành công, sự giàu có đó cũng khó bền vững. Họ phải dựa vào nỗ lực lâu dài qua nhiều thế hệ, giống như sóng biển đãi cát, phần lớn cát sẽ bị cuốn trôi, chỉ còn lại một số ít vàng.

Chương 4: Người nghèo là kẻ yếu mãi mãi

Người nghèo, xét về tổng thể, luôn ở trong trạng thái yếu thế. Họ mãi mãi là kẻ yếu.

Trên thị trường chứng khoán, các nhà đầu tư nhỏ lẻ luôn dong tai nghe ngóng thông tin, hy vọng “ăn theo” các nhà đầu tư lớn, nhưng kết quả thường bị họ dắt mũi, trở thành con mồi béo bở.

“Nhà đầu tư lớn” trên thị trường chứng khoán, nói trắng ra, chính là những người có khả năng khuấy đảo thị trường, là các tổ chức, nhà đầu cơ, hay chính bản thân công ty niêm yết. Mục tiêu của họ khi tham gia thị trường chỉ có một, đó là kiếm tiền.

Vậy ai sẽ là người mất tiền? Thị trường chứng khoán không phải là nơi in tiền, nó chỉ là nơi dòng tiền luân chuyển. Tiền hoặc là từ túi bạn chảy sang túi họ, hoặc là từ túi họ chảy sang túi bạn. Từ lâu đã có những lời đồn đại về cách thức kiếm tiền của các nhà đầu tư lớn, đó là “nuôi, dụ, xả”, giống hệt như cách đối phó với con mồi.

Trong bối cảnh ai cũng muốn kiếm tiền, ai là người dễ bị “nuôi, dụ, xả” nhất? Câu trả lời đã quá rõ ràng.

Có rất nhiều người viết sách, viết bài hướng dẫn các nhà đầu tư nhỏ lẻ cách đối phó với các nhà đầu tư lớn, tóm lại là hai phương pháp: phân tích cơ bản và phân tích kỹ thuật. Tuy nhiên, với một người lao động bình thường, tiền không nhiều và phải đi làm đúng giờ, lấy đâu ra thời gian để nghiên cứu hàng núi tài liệu, để phán đoán động thái của các nhà đầu tư lớn, để đấu trí với những chuyên gia được đào tạo bài bản, và phải đưa ra quyết định trong tích tắc?

Khiêu vũ với sói, khả năng lớn nhất là bị sói ăn thịt.

Nhà đầu tư nhỏ lẻ và nhà đầu tư lớn, hai bên hoàn toàn không cùng đẳng cấp, không chỉ đơn giản là sự khác biệt giữa cánh tay và cái đùi. Địa vị khác nhau, năng lực khác nhau, môi trường và điều kiện hoạt động khác nhau, thông tin mà hai bên tiếp cận được vĩnh viễn là bất đối xứng.

Những gì họ biết bạn không biết, những gì bạn biết họ đã biết từ lâu. Biểu đồ giá cả nói lên tất cả, bạn chỉ có thể đoán mò nguyên nhân từ kết quả đã được thể hiện ra. Đến khi bạn hiểu ra, mọi chuyện đã an bài, bạn không còn cơ hội để phản kháng.

Không chỉ trên thị trường chứng khoán, mà ở hầu hết các thị trường khác, người nghèo với tư cách là nhà đầu tư, đều ít nhiều ở thế yếu. Sự bất đối xứng về thông tin khiến bạn không thể đánh giá được rủi ro, luôn ở trong tình trạng bị bóc lột. Bản thân năng lực hạn chế cũng khiến bạn không thể cạnh tranh với những “sát

thủ” chuyên nghiệp đang thao túng khối tài sản khổng lồ. Họ là một tập thể, sống bằng nghề này, nếu không có bạn mất mát thì họ không có lý do để tồn tại.

Kẻ yếu trên thị trường chứng khoán là nhà đầu tư nhỏ lẻ, kẻ yếu trong xã hội là người nghèo. Người nghèo dễ bị bắt nạt, một phần vì tầm nhìn hạn hẹp, mặt khác cũng do địa vị yếu thế của họ.

Chương 5: Người nghèo là nền tảng của xã hội

Cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm, tôm nuốt bùn. Người nghèo chính là bùn, nằm ở cuối chuỗi thức ăn.

Nhưng người nghèo lại là nền tảng của toàn bộ hệ sinh thái. Không có bùn thì không có tôm, không có tôm thì không có cá bé, không có cá bé thì cá lớn cũng không sống nổi.

Bùn là thứ thấp hèn nhất. Mùa xuân đến, muôn hoa đua nở, trên thân bùn chỉ thêm vài dấu chân dẫm lên. Mùa đông đến, gió lạnh thổi, bùn lại trở thành nơi trú ẩn cho sự sống. Rễ cây ẩn mình trong lòng đất ngủ đông, động vật trốn trong hang đất ngủ đông, còn bùn thì phơi mình ra, lặng lẽ chịu đựng.

Sự náo nhiệt chẳng bao giờ liên quan đến bùn, cũng như cái gọi là dòng chảy chính chẳng liên quan đến người nghèo. Trên thế giới, hễ xảy ra tai họa, dù là thiên tai hay nhân họa, những người chịu thiệt hại nặng nề nhất luôn là người nghèo. Còn những điều tốt đẹp, có lợi thì luôn bị người giàu nhanh chân chiếm mất.

Bùn là thứ nhỏ bé. Ở chợ hoa, đất mùn được đào từ trong rừng ra - loại đất mà chỉ cần trộn vào đất trồng cây nghèo dinh dưỡng nhất thì cũng không cần bón phân - thứ đất thực sự màu mỡ, cũng chỉ có giá vài nghìn một cân. Còn những cây cảnh quý giá được nó nuôi dưỡng, có cây nào chỉ đáng giá từng ấy tiền? Nhưng nếu thiếu đất, cây cảnh có thể sinh trưởng được không? Vạn vật sinh trưởng nhờ mặt trời, vạn vật sinh trưởng cũng nhờ đất. Mặt trời đã nhận được quá nhiều lời ca tụng, còn đất thì đến nay vẫn không có tiếng tăm gì.

Người nghèo cũng nhỏ bé, nhiều hơn một người hay ít hơn một người thực sự không quan trọng, nhưng toàn bộ người nghèo lại là nền tảng của xã hội. Không có người nghèo, ai cũng sẽ sống không tốt.

Chương 6: Người nghèo là một loại tài nguyên

Trên thế giới này, không phải người giàu cứu vớt người nghèo, không có người giàu thì Trái Đất vẫn quay. Ngược lại, người nghèo mới chính là nền tảng kinh tế của xã hội.

Người nghèo là một tập thể khổng lồ. Nhu cầu về ăn, mặc, ở, đi lại, giải trí, văn hóa,... của họ tạo nên nhu cầu to lớn của xã hội. Người nghèo không chỉ là lực lượng lao động, họ vừa là người sản xuất, vừa là người tiêu dùng cuối cùng. Người nghèo cũng là một thị trường lớn, khiến các nhà tư bản thêm thuồng. Nếu để tất cả người nghèo biến mất khỏi Trái Đất trong một đêm, không những nền kinh tế không thể phồn vinh, mà cả Trái Đất cũng sẽ trở nên hoang tàn.

Người nghèo cũng là một loại tài nguyên, quý giá như dầu mỏ, rừng cây, hay tiền tệ. Dù tài nguyên là dễ bị lợi dụng, bị hưởng thụ, không thể tự quyết định điều gì, nhưng giá trị của nó khiến người ta không thể không trân trọng.

Người nghèo là lực lượng lao động và thị trường của người giàu, nước nghèo cũng là nơi tiêu thụ sản phẩm và cung cấp nguyên liệu cho nước giàu. Rất nhiều trường hợp, toàn bộ quy trình sản xuất sản phẩm được thực hiện tại địa phương của người nghèo, nhưng lợi nhuận lại chảy vào túi người giàu. Họ dùng nguyên liệu, lao động, và thị trường của bạn, kiếm tiền từ bạn, lại còn tỏ vẻ khinh thường bạn, thậm chí còn tuyên bố là họ đã tạo công ăn việc làm cho bạn, còn bạn thì cảm kích đến rơi nước mắt!

Người nghèo như cát rời rạc, giống như trên thị trường chứng khoán, tổng số tiền của các nhà đầu tư nhỏ lẻ cộng lại chắc chắn lớn hơn bất kỳ nhà đầu tư lớn nào, nhưng họ không thể gộp lại, vì vậy nhà đầu tư lớn mới trở thành nhà đầu tư lớn, khuấy đảo thị trường, kiếm tiền từ các nhà đầu tư nhỏ lẻ, lại còn khiến họ phải nỗ lực.

Xã hội chúng ta luôn dùng ánh mắt tôn kính nhìn người giàu bỏ thí chút tiền lẻ cho người nghèo. Thực tế, đây không phải là tấm lòng cao thượng của người giàu, mà là họ hiểu rằng toàn bộ xã hội là một chuỗi sinh học, “lấy của dân, dùng cho dân”, nói nôm na là “lấy mỡ nó rán nó”. Nếu trên đời này không còn người nghèo, thì người giàu cũng không sống nổi.

Người nghèo là tài nguyên, rất nhiều khi là tài nguyên vô cùng quan trọng, họ không chỉ là lực lượng lao động, là thị trường, mà còn là sự bảo đảm an ninh. Không chỉ những người bảo vệ ở khu nhà giàu, người gác cổng ở câu lạc bộ của người giàu, mà toàn bộ đất nước, toàn thể nhân dân (bao gồm cả người giàu), đều do người nghèo dùng máu thịt của họ để bảo vệ.

Chúng ta có thể sống yên ổn trong môi trường hòa bình, chỉ riêng điều này thôi, người giàu và tất cả những người sống trong môi trường này đều nên cảm ơn người nghèo.

Người nghèo và người giàu nương tựa vào nhau, thực tế cộng đồng quốc tế hiểu rõ quy luật này nhất, vì vậy mới thường xuyên có chuyện nước giàu xóa nợ cho nước nghèo, hay viện trợ kinh tế,... Cùng sống trên một hành tinh, chúng ta phải chung sống hòa bình. Giống như con người đã học được cách bảo vệ thiên nhiên, hiểu rằng nếu trên Trái Đất này không còn động vật cấp thấp, thì động vật cấp cao sẽ không chỉ đơn giản là cô đơn.

Người nghèo cũng là môi trường sống của người giàu, người nghèo cũng là một loại tài nguyên quý giá. Vì vậy, người nghèo khi nhận sự giúp đỡ của người giàu cũng đừng nên quá cảm kích, bạn hoàn toàn có thể ngẩng cao đầu, thản nhiên đón nhận, đó vốn là thứ bạn đáng được hưởng!